

Беларус

BIELARUS — BYELORUSSIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD
POST ADDRESS: BIELARUS, P. O. BOX 109, JAMAICA, N. Y. 11431, Tel.: AX 1-8038

Год XXII, № 179 Нью Ёрк March — Сакавік 1972 New York Vol. XXII, № 179

АЎТАНОМІЯ КУЛЬТУРНАЯ Й ТЭРЫТАРЫЯЛЬНАЯ

Ленін на восьмым звездзе парты ў 1919 годзе гэтак казаў пра сувязь гісторыі з палітыкай: „Я аглодаюся на мінуўшчыну толькі з глядзішча таго, што спатрэбіца заўтра ці пазаўтра для наше палітыкі”.

Гэтая харктэрная для камунізму ўзаемасувязь палітыкі з гісторыяй дапамагае разумецца сучасную палітыку кампарты ў нацыянальным пытаньні, прыгадваючы мінуўшчыну.

У студзені 1912 году ў Празе адбылася шостая Усерасійская канфэрэнцыя РСДРП. Канфэрэнцыя гатая важная тым, што на ёй — галоўна дзеля разыходжання нацыянальным пытаньні, прыгадваючы мінуўшчыну.

Шостая канфэрэнцыя РСДРП 1912 году была байкатаваная сацыялістычнымі партыямі нерасейскіх народаў імпэрыі, у тым ліку Беларускай Сацыялістычнай Грамадой, і гэта знайшло сваё адлюстраванье ў разылоцьнях канфэрэнцыі. Адзін з пунктаў разылоцьня гэтак тлумачыў бальшавіцкае разуменне нацыянальных палітыкі: „Практыка канчальна давяла недапушчальнасць гэтага стану речай у партыі, пры якім „нацыяналы”, што працуюць зусім апрычона ад расейскіх арганізацый, ужыццяўлялі федэрациі горшага тыпу ды — часта незалежна ад свайго жаданья — ставілі важнейшыя расейскія арганізаціі ў гэткое палажэнне, што без нацыянальных цэнтраў, якія практычна ў расейскай працы абсалютна ўзделу ня бралі — РСДРП не могла выконваць самых канечных і самых важных партыйных пачынанняў”.

„Нацыяналы ўжыццяўлялі федэрацию горшага тыпу”, кажа разылоцьня. Пад „федэраций горшага тыпу” разумеўся прынцып гэтак званае культурнае аўтаноміі. Прынцып культурнае аўтаноміі не разлучна звязана палітычна-рэзялоцьнай дзейнасцю з нацыяналь-культурным адраджэннем. Праз усю гісторыю бальшавізму, а пасля савецкага камунізму, чывонай ніткаю праходзіць змаганьне партыі з прынцыпам культурнае аўтаноміі. Вядзенца гэтага змаганьне ў нашымі днімі. Культурную аўтаномію нерасейскіх народаў Савецкага Саюзу падтрымала аўтаномія савецкага народу, а яго гэтае змаганьне з падтрымкай савецкага камунізму, чывонай ніткаю праходзіць з прынцыпам культурнае аўтаноміі.

У сувязі з гэтым паўстае пытаньне дачиненія ленінскіх тэорый да савецкіх практыкі. Назіраючы, як адна нацыянальнасць у Савецкім імём прынцыпам аўтаноміі тэртыяріяльнае. У сілу гэтага тэртыяріяльнае прынцыпу Ленін дамагаўся, каб па цэлай тэртыріі царскай Расіі дзейліць адна цэнтралізаваная партыя, у мом гэтага прынцыпу ў сёняння Камуністычнае партыя Савецкага Саюзу існуе як адзіная арганізацыя на ўсёй тэртыріі савецкіх федэраций 15-цёх „сувэрэнных” рэспублік. Тэртыяріяльныя мамант быў нязвычайна важным для Леніна. Сама канцепцыя савецкага федэрализму звязалася ў Леніна як тактычная прыхватка дзеля захаваньня тэртыяріяльнае цэласці царскага імпры.

Ленін даўгі час выступаў супраць савецкага федэрализму. У книзе „Нацыянальная гусдарственность союзных рэспублік” (Масква, выд. „Юрыдычнае літаратурнае выданне”, 1968 г.) чытае: „Да Вялікай Каstryчніцкай сацыялістычнай рэзялоцьці Ул. I. Ленін выступаў у прынцыпе супраць федэраций, як формы дзяржаўнага ўладжання Расеі” (б. 8). Гэтая адкіданне палітычнае федэраций было лягічным вынікам ад-

кідання прынцыпу федэрациі культурнае. Тымчасам гісторычна рэчаіснасць выявілася зусім іншай, чым сяе прадбачваў Ленін. Шэршаг нацыянальных рэвалюцый 1917-18 гадоў на тэртыріі царскага імпры, у тым ліку ў беларускай рэвалюцый з авбешчаньнем незалежнасці Беларускага Народнага Рэспублікі ў сакавіку 1918 году, паказваў, што былая „турма народаў”, ужываючы Ленінавы слоўце, беззваротна разырвала пасцяцца. Ленін у трапеві 1918 году, аглядаясь на навакол сябе, съцвярджаў:

„Ад Расіі нічога не засталося, арача Вялікасці” (Полн. Собр. Соч., т. 36, б. 341). Тактыкі ратавання тэртыяріяльнае цэласці былое царскага імпры і стаўся ленінскі федэрализм. Пры ўсіх сваіх суступках нацыянальным імкненням нерасейскіх народаў пасцяцца аднак на змірную варожасць да прынцыпу нацыянальна-культурнае аўтаноміі. Азначэнне культурнае аўтаноміі, як „федэрациі горшага тыпу” з 1912 году засталася ў сіле ў пасля 1917 году, незважаючы на ўсе змены, выкліканыя рэзялоцьнімі падзеямі. Прывінці ў федэрализму (вымушанага нацыянальных мяшэнняў): „Усе нацыі дзяржавы бязумоўна раўнаправныя, і якія-б там і былі прыўлеці аднай з нацыяў ці аднай з мовай прызываючы недапушчальнымі анатыканістутыцыйнымі”.

Гэтак кака ўзорыя. А што мы бачым у Савецкім Саюзе на практыцы? У нас на Беларусі, прыкладам, беларуская мова даўно перастала змініцца тое пачаснае месца, што належыцца ёй і паводле канстытуцыі і паводле звычайнага наўтарылага права.

Вонкай пададзеная ленінскія словаў ўзятыя, із зборніка, што выйшаў у 1956 годзе ў Маскве ў „Дзяржаўным выдавецтве палітычнай літаратуры”. Зборнік загалоўлены: „Уладзімер Ільліч Ленін пра нацыянальнае ѹзяццё культуры й дыскримінацыі іншых. Гэтак, грамадзіне нерасейскага нацыянальнасці, апынуўшыся за межамі сваіх рэспублік — скажам, Беларусы, што жывуць у Маскве ці ў Сібіры — трацяць права на свае культурныя гурткі, клубы, тэатры, выданыя, школы. Больш таго, вялікія частцы беларускага народу, што жыве кампактнай масай на беларускіх землях, не далучаныя да БССР, таксама не дазволеная нікак беларускага культурнае дзейнасці. Грамадзянскія расейскія нацыянальнасці, у якой-бы нацыянальной гаспадарцыі яны і знаходзіліся, гэткія права маюць. Тэртыяріяльныя прынцыпі савецкага федэрализму стаўся, гэткім парадкам, інструментам абліжэння нацыянальных культур нерасейскіх народаў і фаварызованыя культуры расейскіх.

У сувязі з гэтым паўстае пытаньне дачиненія ленінскіх тэорий да савецкіх практыкі. Назіраючы, як адна нацыянальнасць у Савецкім імёні прынцыпам аўтаноміі тэртыяріяльнае. У сілу гэтага тэртыяріяльнае прынцыпу Ленін дамагаўся, каб па цэлай тэртыріі царскай Расіі дзейліць адна цэнтралізованая партыя, у мом гэтага прынцыпу ў сёняння Камуністычнае партыя Савецкага Саюзу існуе як адзіная арганізацыя на ўсёй тэртыріі савецкіх федэраций 15-цёх „сувэрэнных” рэспублік. Тэртыяріяльныя мамант быў нязвычайна важным для Леніна. Сама канцепцыя савецкага федэрализму звязалася ў Леніна як тактычная прыхватка дзеля захаваньня тэртыяріяльнае цэласці царскага імпры.

Першым з дакладчыкі на канферэнцыі быў др. В. Тумаш, што змаймешацца вывучэннем беларускага культуры пэрыяду Вялікага Княства Літоўскага. Ён прачытаў даклад пра дыпламатычную супяречку між Москвой і Варшавай у 1646 годзе вакол пытаньня беларускага мовы. Супяречка вялася пра то, ён мове павінна весьціца ды —

Саюзе карыстаецца правамі што да свае мовы, якіх на маюць іншыя нацыянальнасці, прыгадайма тут словаў Леніна. Инакш кажуць, паглядзім, якая сувязь мінуўшчыны з сучаснасцю, як гісторыя выкликае палітыку.

У 1913 годзе Ленін у сваіх „Крытычных нататках пра нацыянальнае пытанье” пісаў: „Той не марксыст, той нат не дэмакрат, хто не прызнае ёй не бароніць раўнаправія нацыяў і мовы, не змагаецца з усім нацыянальным уцікам і нераўнаправіем”.

Ленін у 1914 годзе: „Дэмократичная дзяржаўна бязумоўна павінна прызнаць поўную свабоду (Ленін падчыркіў: „поўную свабоду”) розных мовав і адкінуць усялякія прывілеі аднай з мовав”.

Ленін яшчэ раз у тым-же 1914 годзе, у „Праекце законаў аб раўнаправіі нацыяў ды абароне правоў нацыянальных мяшэнняў”: „Усе нацыі дзяржавы бязумоўна раўнаправныя, і якія-б там і былі прыўлеці аднай з нацыяў ці аднай з мовай прызываючы недапушчальнымі анатыканістутыцыйнымі”.

Гэтак кака ўзорыя. А што мы бачым у Савецкім Саюзе на практыцы? У нас на Беларусі, прыкладам, беларуская мова даўно перастала змініцца тое пачаснае месца, што належыцца ёй і паводле канстытуцыі і паводле звычайнага наўтарылага права.

Актуальнаясць гэтага пытання завайстравацца асабліва ў сувязі з сёлетнім 50-м ўгодкамі стваронія Савецкага Саюзу, што расграблівалася аўтадзілам на падтрымкай нацыянальных землях, не далучаных да БССР, таксама не дазволеная нікак беларускага культурнае дзейнасці. Грамадзянскія расейскія нацыянальнасці, у якой-бы нацыянальной гаспадарцыі яны і знаходзіліся, гэткія права маюць. Тэртыяріяльныя прынцыпі савецкага федэрализму стаўся, гэткім парадкам, інструментам абліжэння нацыянальных культур нерасейскіх народаў і фаварызованыя культуры расейскіх.

У сувязі з гэтым паўстае пытаньне дачиненія ленінскіх тэорий да савецкіх практыкі. Назіраючы, як адна нацыянальнасць у Савецкім імёні прынцыпам аўтаноміі тэртыяріяльнае.

У сувязі з гэтым паўстае пытаньне дачиненія ленінскіх тэорий да савецкіх практыкі. Назіраючы, як адна нацыянальнасць у Савецкім імёні прынцыпам аўтаноміі тэртыяріяльнае.

У сувязі з гэтым паўстае пытаньне дачиненія ленінскіх тэорий да савецкіх практыкі. Назіраючы, як адна нацыянальнасць у Савецкім імёні прынцыпам аўтаноміі тэртыяріяльнае.

СТРАХ ПЕРАД БЕЛАРУСКІМ НАЦЫЯНАЛІЗМАМ

Цэнтральны Камітэт Камуністычнай Партыі Беларусі на сваім IV-ым пленуме, што адбыўся 14-15 снежня 1971 г. у Менску, сярод цалага раду актуальных пастаноў, прынятых пастанову ў галіне ідэна-палітычнай дзейнасці ў блігучай 9-ай пляцігоды. Першы сакратар ЦК КПБ П. Машэраў у сваіх правамах на рэспубліканскай нарадзе выкладчыкаў грамадзіскіх на-вучальных установаў і наўуковых супрацоўнікаў гуманітарных наўко-даследчых інстытутаў 2 лютага ў Менску прадпастаўіў ту ѿсьціца пастановы IV-га пленуму ЦК КПБ, што датычыцца да беларускага нацыянальізму. Там сказана:

„Асаблівай увагі ў гэтым пляне (у пляне ідэна-палітычнай дзейнасці — Ред.) заслугоўваючы пытаныя барацьбы супраць рэцыдывістичнага нацыянальізму і нацыянальныя погляды”.

Значыцца, гэныя „рэцыдывістычныя погляды” ў Беларусі звязаюцца пасцярана, моцная ў для камунізму загрозіўшая, што дзяля змагання з ёй спартрабілася адмысловая пастанова партыйнага пленуму! Гэта значыцца, што як на выкарэнінавае пасцяранае практыкі на практыку цягніцца беларускі нацыянальізм, а ён усцяжкы выкідае падзеньнікі і небясьпечны.

П. Машэраў на згаданай рэспубліканскай нарадзе далей практываў наступныя слова з гэней пастановы IV-га пленуму ЦК КПБ:

„Нацыянальна пытанье сяняня звязаецца адным з войстых участвак дзяйна-палітычнай барацьбы паміж сацыялізмам і капіталізмам. Дырыкторы антыкамуністычнай пропаганды адзінай больш робяць стаўку на нацыянальны агульны ведамыя звязы?: што з усіх кніжнае працдзяўніцтваў БССР на беларускія кнігі ледзьве прыпадае 20%, а на кнігі расейскія аж 80%; што з 13-ёх прафесійных тэатраў Беларусь толькі трох з іх працуяць на беларускай мове, а дзесяць астатніх — на мове расейскай; што навет у сталічным Менску наўгароднай сярэдняй школе, у якой-бы наўчаныя вялікія беларускія пісьменнікі і публіцисты, якія дзяляцца пустазельлем у ідэялагічных дыўэрсіях супраць сацыялізму”.

Але-ж нічога падобнага! Гэтае прычыновае ўзалежніванье беларускага нацыянальізму ў БССР ад дыўэрсійнай дзейнасці дырыктораў антыкамуністычнай пропаганды капіталістычных краёў — чысьціонскай хлусніцай! У запраўнікі, капіталістычны краі ў наўгароднім будаванні сваіх мастероў падразумеванія із Савецкім Саюзам сяняня, як ніколі яшчэ ў гэтым ступені, стараючыся быць глухімі на звязы нацыянальізму сярод нерасейскіх народаў у Савецкім Саюзе, а яшчэ больш стараючыся быць даўжкімі ад выкарыстоўвання гэтае „ядавітага пустазельля” нацыянальізму ў сваіх „дыўэрсіях супраць сацыялізму”.

Але-ж нічога падобнага! Гэтае

сацыялізму”. Дый „дывэрсіі” гэныя, у імя будаванья згаданых мастоў паразумення, апошнім часам таксама спыніліся.

Ажыўленне нацыянальізму на Беларусі — звяза нутраная й нутраныі прычынамі выкліканая: што раз большым абліжэннем нацыянальна-культурнага разыўціца беларускага народу ў што раз большым насядзаньнем русифікацыі.

УЛАДЫКА МІКАЛАЙ У АУСТРАЛІ

Съмерць Архіяпіската Сяргея, Першагарха БАПЦ, ня была неспадзянай для нас. Апошнім часам ён быў ужо благога здароўя. Айцец прат. А. Кулакоўскі зэлеграфічна паведаміў Архіеп. Андрэя і Яп. Мікалаю пра съмерць Архіяпіската Сяргея. Напачатку ня было ведама, хто з Уладыкаў прыехе, а м'о ніводзін, бо дарога даўтакая ў каштоўная.

У АДЕЛЯЙДЗЕ

Япіскат Мікалаі прыхеаў на паховіны і ў панядзелак, 11 каstryчніка, вечарам ужо быў у Аделляйдзе і часова затрымаўся у а. Васіль Чычэліса. Таго-ж вечара а. Васіль коротка азнаёміў Уладыку пра мясцовыя справы і выказаў сваё жаданье перайсці ў юрыйскі цэнтр БАПЦ.

У аўторак перад пайднём Уладыка Мікалаі з а. Чычэлісам наведаў Архіяпіската Андрэя УГ-ПЦ з Канады, які ў той час наведаў украінскую Параходу у Аделляйдзе. На закранутыя пыганы Яп. Мікалаем, Уладыка Андрэй адказаў, што яны ня будуть рабіць перашкоду, каб Беларусы вярталісі ў сваю Царкву.

Па пайдні таго-ж дні Уладыка Мікалаі наведаў грецкую царкву, дзе мae знаходзіцца дамавіна з целам Архіяпіската Сяргея. Яп. Мікалаі спакалі грецкія святары. Хутка над'ехаў а. прат. А. Кулакоўскі з Мэльбурну. Усе справы паховіны ужо былі палаходжаныя мясцовымі Грэкамі. Калі з'явіўся Архіяпіскат Сыпрыдон (Грэк), дык быў спрабы не дапусціць а. Васіля Чычэліса да Службы, якому Уладыка Мікалаі ужо даў багаслаўленне. Архіяпіскат Сыпрыдон, паказваючы на Яп. Мікалая, сказаў ім: „Тут ёсьць ваш Япіскат Мікалаі, ён ёсьць ваш Уладыка, і так будзе, як ён скажа”.

ПАХОВІНЫ

У аўторак а 5 гадз. вечарам пахавальнае бюро даставіла дамавіну з целам Архіяпіската Сяргея ў царкву. Паслья Вячэрні і грэцкай Паніхіды, у якой братлі ўздел троі Архірэя і адзінаццаць саветароў, Яп. Мікалаі у суслужэнні беларускага, украінскага і сэрбскага саветарства адслужыў „нашу” Паніхіду. Там-же, таго-ж самага вечара, Уладыка Мікалаі з'явіўся прараз мікрофон у ангельскай мове да аўстралійскіх карэспандэнтаў, якіх было мноства у той час, і з'явіўся ім увагу, што яны абражаютъ Беларусы, называлі іх Расейцамі. Зацемкі у аўстралійскіх газетах змусілі Яп. Мікалаю да падобнага выступу.

У сераду рана, 13 каstryчніка, а 9 гадз. пачалася Св. Літургія, якую ачоліў Праасвяшчэнны Мікалаі. Паслья служыліся Паніхіды і Служба Паховінаў. Дамавіну з целам нябожчыка несылі з царквы аж на могілкі. Усё гэта трывало да 5 гадз. вечарам. Было мноства народу. Паховіны Архіяпіската Сяргея, Першага Герарха БАПЦ, былі надзвычайна Ѹрачыстымі.

МЯСЦОВЫЯ СПРАВЫ У АДЕЛЯЙДЗЕ

Вечарам 13 каstryчніка з'яўлялася Параходвільная Рада Параходаў Св. Ап. Пятра і Паўла на паседжаньне, на якім радыня падтрымалі крок а. Васіля Чычэліса ды з'явіўся да Уладыка Мікалая, каб ён адслужыў Архірэйскую Божую Службу ў іх, у панядзелю 17 каstryчніка. У чацвер Яп. Мікалаі наведаў слабога мітрап. а. Міхailа Шчурко, у яго хаце ў падвечар паведаміў а. Васіля, што ён прыймае просьбу яго ў Параходвільной Рады. Усе былі рады ў задаволенія з пастановы Уладыкі, і адразу ажыўлася жыццё ў Параходе.

Праасвяшчэному Мікалаю суслужылі мітрап. а. Міхail Шчурко і а. Васіль Чычэліс. Прыгожа съязваў хор пад кірауніцтвам сп. Міхасія Бурнаса. Цуд Божы, вернікі, што учора не гаварылі між сабою, цяпер стаяць і разам моляцца.

Паслья Службы быў наладжаны супольны абед, на якім Уладыка прачытаў даклад пра Наваградзкую Мітраполію 1291 г.

У панядзелю, 31 каstryчніка, паслья Архірэйской Службы, у англіканскім залі, адбыўся сход вернікаў, на якім аднагалосна пастановілі вярнуцца ў сваю БАПЦ. Сход праішоў спакойна і паважна, дзя-

Уладыка Мікалаі прычыпчае дзяцей у Аделляйдзе 17. 10. 1971

куючы ўменню старшыні сходу сп. Я. Росланы прысутным на сходзе вернікам. Усе былі адна думкі: вірнуцца ў сваю Царкву.

Уладыка Мікалаі пробываў у Аделляйдзе ўсё разам 16 дзён. Загэты час ён наведаў Беларусаў у Аделляйдзе. Кажды паходвіянін хадзе мець Уладыку ў сзае хаце. Яп. Мікалаі не шкадаваў часу, а стараўся пазнаёміцца з паходвіянамі і даваў самога пазнаць. Прыгэты асабістых спаканіннях яго з народам, людзі мелі нагоду атрымальні ад яго адказы на пытанні кожнага паасобку.

У МЭЛЬБУРНЕ

Праасвяшчэнны Мікалаі наведаў Мэльбурн аж тро разы. Яшчэ ў Аделляйдзе людзі з Мэльбурну паведамілі Уладыку, што яго чакае вялікая ў цяжкая праца. Каб ня трапіць часу, ён прыбыў у Мэльбурн у пятніцу, 22 каstryчніка, каб пазнаёміцца із спасавамі на месцы. У панядзелю, 24 каstryчніка, Уладыка адслужыў Архірэйскую Службу ў суслужэнні а. А. Кулакоўскага. На службу прыйшло даўлі многа людзей.

Другі раз Яп. Мікалаі наведаў Мэльбурн 5 лістапада, а ў панядзелю, 7 лістапада, паслья Архірэйской Службы, быў наладжаны супольны абед, на якім Уладыка заклікаў усіх, каб пастараліся ў набылі свой царкоўны будынак.

Таго-ж самага дня па пайдні ў Беларускім Доме Уладыка меў даклад пра Наваградзкую Мітраполію 1291 г. Паслья дакладу працэльных дзіве гадзіны бесперапынна касыпала дакладчыка пытаннямі, на якія атрымоўвалі рачовыя адказы. Навет праціўнікі БАПЦ гаварылі пра Уладыку Мікалая: „гэта наш чалавек”.

Трэці раз Уладыка наведаў Мэльбурн 26 лістапада і ў асьцьце а. А. Кулакоўскага павязначаў Уршулю з Аляксеем, дачку сп-ва Ніканаву.

28 лістапада Япіскат Мікалаі браў удзел у саветаваньні Слуцкага Паўстаныя, якое адбылося ў Беларускім Доме. Там-же ён адслужыў Паніхіду па Героях Беларусі ў прымові да прысутных, каб ахвяры, зложаныя наўшымі героямі, ядналі нас у вадну сцэльнью сямя і ўзыдзеўялі на нас да большае ахвяранасці для свае бацькавішчыны. Ён заклікаў нас Беларусаў да згоды і ўзаемнай пашаны. У часе Паніхіды прыгожа съязваў мяшаны (розных груповых паглядаў) хор пад кірауніцтвам Пятрауса Мікуліча.

Усе намаганыні Япіската Мікалаі, каб прывесці да супольны мовы тых Беларусаў, якія вyzнаюць БАПЦ, не далі жадных вынікаў. А была добрая нагода, і треба было выкарыстаць Уладыку, як бесстраонія пасярэдніка, для шукання супольнай мовы. И калі ў часе другога пабыту яго ў Мэльбурне правадыў аднаго боку заяў, што у іх усё ў парадку і імняма пра што гутарыць, тады стала ясным, што да паразуменія дойдзе. Так яно сталася.

У СЫДНІ

У Сыднэй Япіскат Мікалаі прыбыў у пятніцу, 12 лістапада. Таго-ж самага вечара быў паведам-

лены беларускі актыў пра прыезд яго. У чацвер, 18 лістапада, быў наладжаны банкет для прынайціці Япіската Мікалаі тут ён скрыстаў з нагоды ў прачытат даклад пра Наваградзкую Мітраполію 1291 г. У панядзелю, 21 лістапада, паслья Божае Службы, адбываўся сход „актыўу”, на якім кананалася пытаныне арганізаціі беларускай Параході БАПЦ у Сыднэі. „Актыў” вывязаўся з ситуацыі клясычным спосабам. Ён вынес пастанову, пра якую самі добра ведалі, што яна не актуальная. Як кажуць: каб воўк быў съты ў каза была цэла.

Узяўшы пад увагу ёслю Аўстралію, дык у Сыдні жыве найбольшая колькасць съведачай беларускай інтэлігенцыі. Аднак, на вілікі жаль, беларускае нацыянальнае жыццё патыціці на мэйтвым пункце. Сыднэй ёсьць навочым съветчаннем таго, што там, дзе няма беларускай Параході БАПЦ, там няма ў нацыянальна-грамадзкага жыцця.

У Сыдні Япіскатам Мікалаем апікаваліся сп-ва Хаванская. Мноства прыслучкі для Праасвяшчэннага сп. М. Антух. Ён прывёз Уладыку з лётнішчы і, як атлятаў у Канаду, ён адвёз яго на лётнішча. Сп. М. Антух наладзіў спаканінне Яп. Мікалаі з грэцкім Яліскатам Панцеляйманам і Архіепіскатам Апанасам.

На глядзачы на розынцы ў падгядах, Уладыка знайшоў супольную мову з усімі і ўва ўсіх пакінуў пасебе добры ўспамін.

ПРАМОВА СП. М. ЗУЯ

Уладыка Мікалаі быў моцна зацікаўлены прамовай сп. М. Зуя на съяздаваньні ў Мэльбурне, таму ён праціў дакладнейшае весткі пра заканчанасць пытаньня. Сп. М. Зуй і сп. Алехнік праводзяць пропаганду пра Беларуса на міжнароднай арене. Сп. Алехнік браў удзел на антыкамунастычных нарадах Далянга Усходу ў Японіі, Паўднёвым Ветнаме і Філіпінах. Сп-ры Зуй і Алехнік сваёй працай запаўняюць прагаліну ў важных беларускіх нацыянальных спраўах. Уладыка дзіўіцца з таго, чаму Беларусы Сыднэю не прыдаюць больш сур'ёзной увагі ды не памянаюць гэтым дзум'ем шчырым і ахвярным работнікам у вабароне беларускага імя.

СВЯТАРСТВА

Праз уесь час свайго пабыту у Аўстраліі Япіскат Мікалаі стараўся падшукваць адпаведныя канцындыдаты на саветароў і дыляканай. У гэтым найбольш дапамаглі Уладыку паходвіяніне ў Аделляйдзе, менш у Мэльбурне, а ў Сыднэі вывязаліся з гэтага клясычным спосабам. На вілікіе звізўленіне, калі мужы выказвалі ахвоту быць саветарамі, дык іхныя жонкі птаціўліся гэтаму. Аказваецца, што мужчыны ёсьць больш веруючымі ў Бога за жанчын. Так і не знайшліся ногаты саветара.

ВІЗИТЫ

За два месяцы свайго пабыту у Аўстраліі Праасвяшчэнны Мікалаі наведаў: Уладыку Сыпрыдана, Архіепіската Грэцкага Праваслаўнае Царквы, Уладыку Апанаса, Архіепіската Сыднэйскага Зарубежнай Расейскай Праваслаўнай Царквы, Уладыку Андрея, Архіепіската Эдмонтонскага УГ-ПЦ, у Канадзе, які наведаў Украінскую Параході у Аўстраліі (мін іншым Уладыку Мікалаі наведаў яго два разы). Уладыку Аўсістотаса, Япіската Мэльбурнскага Грэцкай Праваслаўнай Царквы, Уладыку Героях Беларусі па Героях Беларускім Доме. Там-же ён адслужыў Паніхіду па Героях Беларусі ў Патрыярхії Уладыку Дзімітрыя, Япіската Сыднэйскага Канстантынопальскай Патрыярхіі. Уладыку Езекіела Сыднэйскага Канстантынопальскай Патрыярхіі. Уладыку Дзімітрыя, Япіската Сыднэйскага Сэрбскай Праваслаўнай Царквы.

ЗАКАНЧЫНЕ

Наведзіны Япіската Мікалаем Аўстраліі былі неспадзянкай, таму яны ня былі плянаваны. Наведваныне Архірэямі сваіх вернікаў дае абводым баком карысць. Архірэй знаёміца з вернікамі і іхнімі праблемамі, а вернікі асабісту пазнаюць сваіх з'верхнікаў, дзеяльнасць імі сваімі перажываньнямі і атрымовуюць духове задавальненіне. Абодвы бакі ўзмазваць.

На глядзачы на якія-б там ня былі цяжкасці, але калі на гэта дазвалляюць фінансы, дык падоб-

З ПАХОВІНАУ АРХІЯПІСКАПА СЯРГЕЯ

Нячуць памерлага Архіеп. Сяргея: зльева направа: Архіеп. Сыпрыдан, Яп. Хрызостос, а. Мікалаі, Яп. Мікалаі і а. Нікодым

У працэсі на могілкі
Зльева направа: Яп. Хрызостос, Архіеп. Сыпрыдан і Яп. Мікалаі

Зльева направа: Яп. Хрызостос, Архіеп. Сыпрыдан, Яп. Мікалаі, а. Нікодым, а. Аляксандар і а. Васіль Чычэліс

СПЭКУЛЯЦІЯ ЯЛІНКАМІ У МЕНСКУ

„Яны пайшлі ў аддалены ад праспекту завулак, дзе віраваў бойгло съпяць сабе ў шап

